

— Да вжрвим, — каза учителят и излезе . . .

Дружината кривна из една улица, след това из друга и поепята към гробищата.

— Чакай да взема поне тая вила, — рече Боне, — тржгнали сме тжй сжвсем с голи ржце! — И той грабна вилата, изправена до една купа сено.

Полето беше тихо. Сладжк полски мириз облжхна дружината. Безброй звезди трепкаха отгоре над тях и весело поздравяваха морната земя. Счуха се от нейде звжнци на овци и всичко пак заглжхна. Вжрвяха мжлчешком. Учителя крачеше най-напред и мислеше:

„Дете е нашия народ. Наивно дете. Вярва още в това, в което са вярвали и неговите деди и прадеди“ . . .

Стигнаха до гробищата. Там беше тихо. Никакжв шум нямаше, нищо се не чуваше. Край оградата лежеха воловете на Боне, запрегнати в колата, и кротко преживяха.

Учителя прескочи оградата. В гробищата стжрчеха каменните кржстове и по сред тях — запу-
стялата черквица. Прескочиха оградата и другите. Вжрвяха поля, зада се не сблжс-
кат с кржстовете. Наближиха чер-
квицата. Обиколи-
ха я. Като достиг-
наха до вратата
й, отвжтре се за-
тропа и се чу
проджжителен
рев:

— Му-у-у! . .

— Бягайте, —
извика някой от
дружината, и вси-
чки побегнаха кой
на къде види.

Боне се спжна о вилата, праметна се през един кржст и се простря вжрху един тревясал гроб.

Учителят остана самичжк пред черквицата с дигнат бастун в ржка.

— Стойте! . . . Защо бягате? — извика той.

Чу го падналия Боне, чу го и Боян, най-сжрцатият от момците. Боян се повжрна, дойде и Боне, стиснал здраво вилата в ржце. Те застанаха зад учителя.

